

EN YAKIN ARKADAŞIM

CANIM KENDİM

SELCEN
YÜKSEL
ARVAS

ÇİZER:
ZEYNEP
BEGÜM
ŞEN

Cücükü Namık Efendi İlkokulu

Şimdiye kadar hiç okulunuzu değiştirdiniz mi? Sınıf arkadaşlarınızı, biricik öğretmeninizi, törenlerde uzun uzun konuşan müdürünüzü, okulun karşısındaki kırtasiyeci amcaı, bahçe kapısındaki simitçiyi, sizi okula taşıyan servisçinizi, servis arkadaşlarınızı... Kısacası okulunuzla ilgili her ne varsa bunları ardınızda bırakıp yeni bir okula gitmek zorunda kaldığınız oldu mu?

İşte o yıl Sevil Eren eski okuluyla ilgili ne varsa hepsini anılarında bırakmış, yeni bir okula adım atmıştı. Her sabah olduğu gibi o sabah da babası onu okula götürüyordu. Okula az bir mesafe kalmıştı.

“Ee, küçük hanım... Alışabildin mi yeni okuluna?” diye sordu babası.

“ALİŞTİM SAYILIR.” dedi Sevil kıkırdarak.

“Öyleyse sınıf birincisi olmana da az kalmıştır. Tabii henüz olmadıysan.”

Birden Sevil’in suratı asıldı. Yeni okuluna başladığından beri babasının tüm konuşmalarının ana fikri, Sevil’in sınıf birincisi olmasıydı.

“Bilmem, biraz daha var galiba.” dedi sanki babasının dedikleriyle ilgilenmiyormuş gibi camdan dışarı bakarak.

Duyduđu cevap babasını pek de memnun etmedi.

“Peki Şimdiki sınıf birinciniz kim?”

“Bilmem.” dedi Sevil aslında cevabını çok iyi bildiği hâlde.

“Yani bir sınıf birinciniz yok.” dedi babası üsteleyerek.

Sevil’in canı iyice sıkıldı. Aslında sınıfta birinci vardı. İkinci de vardı. Hatta üçüncü, dördüncü de vardı. Hatta ve hatta Sevil, sınıfta kendisinden daha çalışkan en az iki düzine öğrencinin adını sayabilirdi. Ama bunu babasına söyleyemedi. Söylese babası yine “Ben kızıma kızım demem, kızım birinci olmadıkça.” temalı konuşmasını yapacaktı. Allah’tan o sırada okula varmışlardı da Sevil’in konuyu değiştirmek için yeni bir konu bulmasına gerek kalmadı. Araba durur durmaz hemen kapısını açtı.

“Bahçeye gelmene gerek yok, baba. Sıramı kendim bulabilirim.” dedi. Sonra da babasını öpüp koşarak arabadan uzaklaştı.

Okulun bahçesi her sabah ant içme töreninde olduğu gibi yine kalabalıktı. Önlüklü binlerce öğrencinin uğultusu yüzlerce metreden rahatlıkla duyuluyordu. Sevil bu öğrenci yığını arasında kendi sınıfının durduğu sırayı aramaya başladı. Babasının dediklerine canı çok sıkılmıştı. **“Keşke bu okula hiç başlamasaydım.”** diye düşündü.

Aslında Sevil, ilkokula evlerine yakın bir okulda başlamıştı. Birinci sınıftayken öğretmeni Tuna Hanım onun pırıl pırıl parlayan gözlerini, merak dolu bakışlarını görür görmez çok başarılı bir öğrenci olacağını anlamıştı. Zaten yılların verdiği tecrübeyle bir çocuğun ne kadar başarı gösterebileceğini bir bakışta anlardı. Şimdiye kadar hiç yanılmamıştı. Sevil konusunda da haklıydı. Sevil herkesten önce okumayı söküp kırmızı kurdeleyi kapmıştı. Ödevlerini bir kere bile aksatmamıştı. Veli toplantısında öğretmeni, Sevil hakkında konuşurken babasının koltukları kabarmaktan sığacak yer bulamazdı. Diğer veliler de imrene rek babasına bakardı. Karnesine her sene öğ-

retmeni “Böyle çocuk yetiştirdiğiniz için Allah ne muradınız varsa versin.” “Benim de böyle bir kızım olsaydı da bir milyon borcum olsaydı.” türünden cümleler yazardı.

Sevil’in bu kadar başarılı olmasında elbette herkesten çok babasının rolü vardı. Babası onun dersleriyle yakından ilgilenirdi. Baba-kız en çok matematik çalışmayı severlerdi birlikte. Babası sıkılıp usanmadan saatlerce ona çözmesi için problem uydurabilir, Sevil de bu problemlerle saatlerce başını kaldırmadan uğraşabilirdi.

Üçüncü sınıfı bitirdiği sene babası Sevil’i daha iyi bir okula vermeye karar verdi. Sevil’in gittiği ilkokulun ortaokula giriş sınavlarında başarısı çok düşüktü. Her sene en fazla bir iki öğrenci sınavları kazanıp iyi bir okula gidebiliyordu. O yüzden kızının daha iyi bir eğitim alması için şehrin en iyi okulu olan Cücüklü Namık Efendi İlkokulu’na kayıt yaptırdı.

Cücüklü Namık Efendi şehrin tam göbeğinde, tarihi çok eskilere dayanan bir okuldu. Zamanında bir göz mahalle mektebi olarak yapılan bu

bina, zamanla genişleyip şimdiki şeklini almıştı. Öğrencilerinin her yıl sınavlarda gösterdiği katlanarak artan başarı, okulu şehrin en gözde ilkokulu yapmıştı. Herkes çocuğunu oraya gönderebilmek için yarışır hâle gelmişti. Okuldaki öğrenci sayısı çok kısa sürede binlere ulaşmıştı.

İşte Sevil de o sabah binlerce öğrenci arasında sınıfının bulunduğu sırayı arıyordu. O sırada tanıdık bir ses duydu:

"SEVİL, BURADAYIZ!"

Bu Sevil'in sıra arkadaşı Gökalp'ten başkası değildi. Sevil koşa koşa Gökalp'in yanına gitti, sıraya girdi.

Yine, Yeniden, Yeni Bir Okul

O ders yılı başı sadece Sevil'in değil, başka öğrencilerin de hayatlarında dönüm noktasıydı. Onlardan biri de Esra Kaymak'tı. O sabah annesinin elini tutmuş, yeni okulunun merdivenlerinden isteksizce çıkıyordu.

"Tam da önceki okuluma alışmıştım." dedi Esra somurta somurta.

"Buraya da alışırın."

"Evet, elbette alışırım. Tam alışmışken yine beni okulumdan alır, yeni bir okula verirsiniz. Her sene aynı hikâye!"

"Yok yok, merak etme. Artık ilkokulu burada bitirirsin."